

VASI FERENC ZOLTÁN

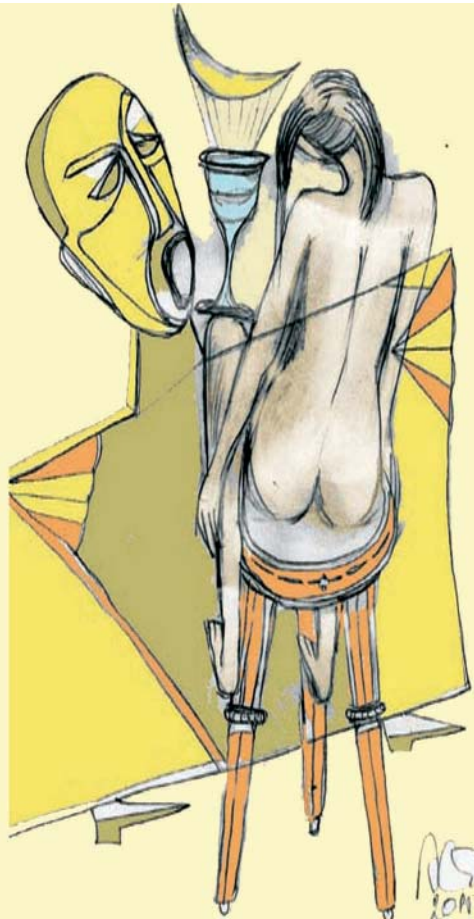
Lótusz herceg éjszakái

I. Színarany kádban
fürdetlek éjjel,
szivárvány-vágyadban
fürdözöm éppen;
megtisztult szívem
gyémántvizében.

II. Száz-álmú Holnap
reggel palástja –
boldog-ima
önkoronázta,
dallal és verssel
búzája áldva.

III. Sírnék! – bolyongok
bíbor mezőkön:
ezüst virágok,
smaragdos könnyet
hullajt a mámor
harmatos órán;

IV. s kezem ügyében
a Hold-Napnak kulcsa.

Ványai Fehér József

Az érett zöld

Hahogy úgy esik a fény,
Olyan szögből és a Nap
Tompá narancssárgája
Hívogat, előbukkan

Az érett zöld árnyéka,
De már halál is az új
Pillanatban, bólogat
Rőt kalász és erdő.

Mivégre vagyunk mi itt,
Villan a lét s eltűnik.
A vízen végtelen nyom,
Cirpenés siklik árván.

A képzelt part

Mozdulatlan rezgőnyárfák,
A levelek közt több a tér,
Mint az üresedő anyag –
Szaporodik a zöld halál.

Aki vagy, mindent elvettél
Tőlem. Csósz leszek az erdőn,
Sajátom lopom, mint kölyök
Trikoja alatt a meggyet.

Vadvilág, vizek szárnyán nád,
Nagy udvara van a Holdnak.
Tenger bú képzelt partot ver,
Halványul bennem az arcod.

János a csatornában

Halovány hold, pincéből les
A nyomorult, mennyből angyal
Sem röpül át a setéten –
Örök denevér-idő ez.

Az jön majd, ami elmúlt már,
A hamisan fénylő tudat
Mindenhatóságot ígér,
És marad a pocsolya-lét.

Állatok vagyunk, bent és lent
Vár virradat. Keresztelő
Szent János a csatornában –
„Patkányok kezdték ki testét”.

Télherceg, kutyahold

Beszélt hozzám a telihold,
Anyám arca volt, fekete
Árok a szeme alja, rőt
Szemöldöke csillagtövis.

Megmutattam, gazda vagyok,
Jövőt pesztrálok és szőlőt
Kötök, engedelmes gyermek,
Télnek zsugori hercege.

Kutyaként lesem a holdat,
Fény nekem katonaszurony.
Idegen test az égbolton,
Mennyhez szögezett anyahold.

Albert-Lőrincz Márton

(Leltár helyett)

Két szögre kifeszítve elemében a kötél
s íve rendületlen. Gyenge szelek lengetik,
viharak elkerülik. Tarka fehéreneműim
ráaggatom, egy haikut, egy disszonáns rímet,
segít asszonyom, bár egyre kevesebbet. Siet
az én időm. Láthatóan mihaszna évek és
érvek szekálják fonák világom. Elvegyültem
és készültem megélni s élni tisztességben. A
ruhaszáritón fehéreneműim fölcsíptetve.
Meztelensége elszégyelli magát: meg kellett
volna tanulni elviselni, világot lelni
és megosztani. Elvegyülni és kiválni és
a leltárt másokra hagyni. Bezzeg a tereken
pironkodás nélkül lengetik zászlóikat a
hazafiak.

(Találkozások)

Kettőnk között nem volt megbeszélte találkozás.
'81-ben az osztálytársak rendezték meg,
akik a szülővárosban maradtak, s akik
nem maradtak pimaszul távol, a legtöbben
akik eljöttek, távolabbi városokból,
vagy az anyaként megmaradt honból érkeztek,
(kiharapott alma), személykocsin, vonaton
jöttek, s potyautasként valamelyik régi
osztálytárssal, kint inkább tartják a megkopó
kapcsolatot. Élő anyaföld s emlékezet.

Nem volt megbeszélte hely-idő-mód találkozó.
Már nyolc esztendeje nem is beszélgettünk, csak
építettük várainkat, amire vágytunk,
s ami váratott magára, lázas útkeresés meg
tévtak, hencegő idő, idegen tájak,

idegen hangok és a mélyben érlelődő
daimónionok , amitől szélsépert ös-
vényeink szétszaladtak, nyolc esztendeje már.
Nem volt megbeszélte időrögzítés, cimpora
hívás, füttyentés a kapuban: gyere, gyere.
Halottaknak is hittük már egymást, elaludt
a rozsdahajlamú élményidő. Valami
sorsintézményi tisztségviselő lehetett,
aki rendelkezett: találkozásunk helye
legyen Budapest.

Két idegen ember talál-
kozott, rogyant térdekkkel kapaszkodtak föl az
ötödik emeletre, a budai bérelt
másfélszobásba, akkor épp ott lakott, persze
társtalan, emlékfoszlányokkal, elfelejtett
történetekkel, s az időtitkokkal, cella-
magányos illúziókkal, amelyekről nem
beszélte, amelyek őt is megöregítették.

Nem volt megbeszélve a levelek sorrendje,
sem a megírásuk időzítése, de a
november tizenegyedikére, születésem
ezt rendezte: ISTEN ÉLTESSEN JÓBARÁT, SOK
BOLDOG NÉVNAPOT, GÁBOR (üzente a székájon).
KÖSZÖNÖM, TÉGED IS ÉLTESSEN ISTEN, ÉLJEN
SOKÁ MÉG GYERMEKKORUNK, MARCI, és aznap jött a
sírutáni csönd is, a gyermekkor végtelen
csöndje, aznap.

*

Németh Erzsébet

Most látom

Távolok üzennek...
s csak most látom:
milyen csonka a pillanat,
elvérezik csókod a számon.

T. Ágoston László

Míg a vonat megérkezik

A kisvárosi pályaudvar falai szinte napsütésben. A szemafor piros fénye is beleveszni látszott az ablaktáblák és félig felszáradt pocsolóák fényjátékába. Az éjszakai vihar emlékei. Csönd, unalom, bágyadt arcú utasok várták az immár fél órája késő vonatot. Bemondták. A sínekre dőlt fák miatt késik. Majd jön. Ezt mondta a forgalmista is, aki időnként kísétált a tárcsájával a sínek közé. Szétnézett jobbra, meg balra, bólintott aztán visszaült az irodájába a telefon mellé és várt tovább. Az idő neki dolgozik. Huszonnégy óra szolgálat, negyvenyolc szabad. Neki mindegy mikor jön, mennyit késik a vonat, csak baleset ne történjen. Beírja a naplóba, átadja a szolgálatot, és megy haza aludni. Ennyi. Csak balhé ne legyen...

Időnként a le-lecsukódó szempilláival viaskodva keresztrejtvényt fejtene a festett hajú, fitos orrú, még fiatalnak becézett pénztárosnő, de háromszor is el kell olvasnia egy-egy meghatározást, mégis gyakran elvétí a választ. Hiába, no, ez a trópusi hőség... Annak a hosszúlábú, nyurga srácnak is majdnem félárú jegyet adott, holott nincs is diákigazolványa. Pedig itt nagyon észnél kell lenni, mert hamar fönnakad az ember az ellenőrzésen. Legfőljbbe kétszer figyelmeztetik, aztán mehet kocsitakarítónak, vagy a munkaközvetítőbe pitzni valamiféle testhezállók munkáért.

Ilyenkor, napközben kevés az utas. A dolgozók – már aki munkába megy – a reggeli vonattal mennek, az estivel jönnek. Bérletük van. Csak átrohannak a váróter-

men, mint vak ló a vásártéren. Néhány kofa, vagy hivatalos néven őstermelő, meg egy-két nyugdíjas, aki még fel tud szállni a vonatra. Orvoshoz mennek, vagy gyereket őrizni a gyerekeikhez. Olcsóbbak, mint a bébiszitter... Mióta a hajléktalanokat kitiltották az állomás területéről, akkora csend van itt, mint egy hullaházban. Már csak a hűtő hiányzik, meg a név a lábujjukról.

Csak az a két nyugdíjas kinézetű férfi – kopaszok és gyűrött arcúak –, meg az a diákforma fiú ücsörgött a váróteremben. Elhúzódva egymástól a három legtávolabbi padon, mintha ősi ellenségek lennének. Az egyik öreg a koszos faliórát bámulta, mintha attól előbb jönne a vonat. A másik úgy tett, mintha a kezében tartott könyvet olvasná, de soha nem lapozott. Vagy nyitott szemmel aludt, ahogy az unalmas és hosszú értekezleteken szokták, vagy egyszerűen csak hozzászokott, hogy mindig tart valamit a kezében. A fiúnak okos telefonja volt, azzal játszott. Nyilván valamiféle nyerő játékon nyomogatta a gombokat és sikeres volt. Arcán végigfutott az elégedett mosoly. A türelmetlenebbek – ilyen is volt vagy három – a peronon sétálgatva lesték, hátha jön már a beígért vonat.

Motorzaj verte föl hirtelen a csöndet. A bejárat felől jött a zaj. Semmi, csupán a menetrend szerinti buszjárat érkezett. Két középkorú asszony, meg a sofőr szállt le róla. A nők jegyet váltottak, a sofőr unottan körülnézett, az órájára pillantott és már indult volna tovább. Elment a pénztár előtt, aztán meggondolta magát és benyitott a forgalmistához.

– Szevasz, Peti! – nyújtotta a kezét.
– Mennyit késik a személy?

– Szia, Zolikám! Eddig fél órát, meg

amíg a fát elviszik a sínekről. Dolgozik rajta a katasztrófavédelem.

- No jó, hát addig nem várhatok... Majd jön a következő.

A két nő vizsgálódva nézett körül, aztán leültek az üres padra, egyformán távol mindenkitől. A szatyrukból újságot vettek elő, és úgy tettek, mintha olvasnának. Aztán egyszer csak összesúgtak-búgtak és elkezdték egymást legyeztetni a lapokkal.

- Mennyit késik? - kérdezte a barna hajú. Csak úgy akarítól, aki válaszolna.

- A forgalmista azt mondta, fél órát - válaszolt az órát bővülő férfi. - ... De ezt már harmincöt perce mondta.

- Látod, barátném - legyintett a másik nő fejére játékosan az újsággal a molettebbik -, mondtam én neked, hogy itt sehonnan se lehet elkészni. Még a vasútról sem.

- Svájcban már öt perc késés után is kártérítést fizet a vasúti társaság - kottyant közbe a férfi, aki úgy tett mintha olvasna. - A fiam kint dolgozik. Ő mondta.

- Svájc, az egy másik világ, uram! - sóhajtott föl a barátnő. - Doga óra, meg a svájci felvonók... No, meg a vasút is. Az egy kultúrállam, uram! Ott még háború se volt évszázadok óta.

Mielőtt még bárki válaszolhatott volna, kicsapódott a bejárati ajtó és egy harmincas éveiben járó, jól öltözött pár lépett be rajta. Hatalmas kerek bőröndöket húztak maguk után. A férfi majdnem elesett az elé tolakodó öt-hat év körüli gyerekekben.

- A francba ezzel a hülye bőrönddel! - csattant föl a nő. - Mondtam, hogy adjuk föl a poggyászt! Bármelyik hordár elintézte volna. A végén még elütöd vele a gyereket... Vigyázz, Zo, mert apád ma nagyon balkezes!

- Balfütyi! Balfütyi! - skandálta nagy-

hangon a gyerek, és az apjára öltögette a nyelvét.

- Oké, majd elintézem - így a férfi. - Hol van itt a poggyászpénztár?

- Azt nem tudom - húzta a két váll közé a fejét a könyvet tartó férfi -, de az tény, hogy a vonat már negyven perce késik, és aligha fognak a maga csomagjaival szöszmötölni, ha egyszer mégis megérkezik.

- Szöszmöt faszi! Szöszmöt faszi! - kapta föl a szót a gyerek vihogva és fölmászott a padra az okos telefonos fiú mellé. - Te mivel szarakodsz?

- Láthatod, telefonálok - hangzott a válasz és tovább nyomkodta a gombokat.

- Telefasi! Telefasi! - nevetgélt tovább a gyerek és kiütötte a kezéből a telefont. - Akarsz vele focizni?

- Nem akarok - felelte a fiú sértődötten és lehajolt, hogy fölvegye a telefonját, de a gyerek gyorsabb volt és nagyot rúgott bele. Csak úgy csattant a falon.

- Az apád telefonjával szórakozzál! - ugrott talpra a fiú és dühös tekintetét hol a gyerekre, hol az apjára vetette. Még a kezét is fölemelte, mintha ütni akarna.

- Hé, hé, nagyfiú! - ugrott hozzá a férfi. - Ne erősködj, mert letépem a füledet, és fölruáglak, mint beduin a teveszart! Letöröm a kezedet, és a hátsódba dugom evezőlapátnak! Hogy mered te megfenyegetni az én fiamat? Ki vagy te egyáltalán, te hosszúlábú korcs majom?

- Az az én telefonom... - szepegte a fiú arca elé kapva a kezét. - Apámtól kaptam a születésnapomra.

- Leszarom a telefonodat, meg az apádat is! - húzta ki magát a férfi, aztán a fiához fordult. - Zo! Passzold ide azt a focit!

Az egyik asszony – hogy mentse az egyre kínosabbá váló szituációt – felkapta a gyerek elől a telefont, aztán kedveskedve átölelte a gyereket.

– Nagyon szép kislány vagy te, Zoéka, csak a szád ne lenne ilyen csúnya! Nem szabad ilyen randa szavakat használni! Kitől tanultad ezeket?

– Kislány? – fordult hozzá vérben forgó szemekkel a férfi. – Kit nevezel te kislánynak, te vén szatyor?

– Hát nem úgy nevezte, hogy Zo? – hebegte a nő. – A Zo, az a Zoénak a becézése...

– Az öreganyád, az a Zoé! Ez az én fiam, a Zoárd, és tökös gyerek. Megmutassam? Különben meg úgy becézem, ahogy én akarom. Világos? Meg olyan szavakat használ, amilyen tetszik neki. Te meg elmehetsz a jó édesanyádhoz panaszra. Meg vagyok értve?

– Meg, hogyne... meg uram... – hebegte a nő halálra váltan, és segítségkérően nézett körül, de senki nem mozdult. – Csak arra gondoltam, hogy ez a hosszú, szőke haj, meg... Szóval a megtevesztő...

– Miért, a Rákóczinak lehetett hosszú a haja, az én fiamnak nem? Talán te fogod meghatározni?

– Hagyd őket a francba, Korn, mert a végén még tényleg lekéssük a vonatot! – húzta el a száját lenézően a gyerek anyja és elindult a vágányok felé. – Ezekkel az őskövekkel akarsz te vitatkozni?

– Akar a fene, de hát látod, hogy úton-útfélen belekötnek az emberbe.

– Már megbocsásson, fiatalember – állt föl az órát figyelő férfi – de ha én így viselkedtem volna hatéves koromban, az apám szíját hasított volna a hátamból, és

borzasztóan szégyellte volna magát a többi ember előtt.

– A szégyenkezést te is elkezdheted. Vén bugris! Mi jogon szólsz bele a gyerek-nevelésbe? Mihez értesz, te vén majom?

– Hagyd, Korn! – fogta meg a karját a nő. – Ezek úgyse értik, hogy a gyereknek szabadságra van szüksége, és kész! Hagyni kell, hogy kiharcolja a helyét, megtalálja önmagát...

– Hol harcolja ki, és kik ellenében? – állt föl most már a másik férfi is. – Ő lesz a farkavezér a farkasok között? A hely, meg a szabadság nagyon fontos dolog az ember életében, de ne feledje asszonyom, hogy az én szabadságom az ön szabadságáig tart, és ez fordítva is igaz.

– No, nézd, hogy kinyílt a csipája a vénembernek! – fordult felé az asszony. – Pedig tudhatná, hogy tőlünk függ az ő nyugdíja is.

– Jobb, ha ti nem dumáltok és nem aggatjátok a lábatokat! – lépett hozzá közelebb a férfi. – Fölöttetek már rég eljárt az idő. Vén nyuggerek, fél lábbal a sírban, vagy tán egészen ott. Ma már más szelek fújnak. A fiamé a jövő, ti meg semmik se vagytok! Tudod, vannak fontos emberek, akik diktálnak, és vannak mások, akik végrehajtják az utasításait. Az utóbbiak bárhol és bármikor lecserélhetők, feláldozhatók. Te például a lecserélhetők közül való vagy. Az én fiam diktálni fog.

Közben a fejük fölött megszólalt a hangos bemondó.

– Felhívjuk a kedves utasaink figyelmét, hogy a második vágányra Kelebia felől személyvonat érkezik, és hamarosan indul tovább Budapest felé. A vonat minden állomáson és megállóhelyen megáll. A fel- és leszállásnál kérjük, segítsék utas-

társaikat!

Az utasok kitódultak a peronra. Elöl a fiatal pár a gyerekekkel. Zo a csattogó kerekeket túlúvöltve üdvözölte a beálló szerelvényt. A többiek megvárták, míg ezek elfoglalják a helyüket egy üres fülkében, aztán beszálltak egy másik kocsiba.

A forgalmista észrevette a vonatra szálló utasok között azt az idős, kopasz férfit, aki a váróteremben könyvet olvasva várta a vonatot. Miközben a mozdonyvezetőnek felmutatta az indító zöld tárcsát, odakiáltott neki:

- Tiszteletem, professzor úr! A Bécihez tetszik utazni? Adja át neki is üdvözlétemet!

- Úgy lesz - intett vissza az öreg, és eltűnt a kocsi ajtaja mögött.

*

Ötvös László

Zsoltár négy sorban

Titokzatos elrejtettség az Ő létében...
Csodálatos formáztatás az anyaméhben.
Napsugaras tekintetteddel, íme, vezettél -
Ötven éven át velem dolgoztál, szeretted...

Diákkori emlék

Könyvekkel megrakott asztal: sovány...
anya ölen ringat - síró dívány.
Felettem ingó remény s kiáltó ég,
mögöttem átlátszó kő: az emlék.

Barna T. Attila

Októberi sugarak

Csiklandják-becézik
Vakító
Sugarak
Kéjesen vonaglik
A folyó
Mélyén elmerült nyarak
Roncsai felizzanak

2014. október 26.

Fehér

*„S kék volt az ég fölöttük,
Oly kék volt, nem tudom, kék.”
Szép Ernő*

Olyan fehér a téli ég nem tudom fehér
Olyan fehér mint Ady Endre a halottas ágyon
Olyan fehér irgalom nekünk

2014. december 20.

Szeles alkonyat

Az ég arcából a napot
- véres szemgolyót -
kivájta a szél, a földre
sötétség csorog

2015. január 24.

Németh Dezső

Üljetek a vers elé és beszélgetsetek velem!

Vasi Ferenc Zoltán költőiséggé torzult versei

Vasi nem egyetlen könyvéről szól ez a rövid ismertető, inkább általánosságban írok néhány gondolatot költészetéről.

Vasi nem szereti a grammatikai kötöttségeket. Szándéka kideríthetetlen a fölös írásjelek alkalmazásakor, és ugyanígy járunk a félmondataival is, ha összefüggést keresünk verse mondanivalóján belül. A Versírás c. versét így kezdi: „...tudatméllyötét alakok/: formálódsz.”

Rónay György írja: „Ha nem adatott tengered, keresd a lelkedben a tengert. Mert minden lélek tengerlánygű.”

Úgy tűnik Vasi a lelkéből bányássza elő azokat a tudatméllyötét alakokat (akár a tengermélyt), akik versírásra inspirálják. A három pont jelzi, hogy valamit folytat, a zárójel nem tudni mit jelez, a kettőspont megállja a helyét. Nézzük az Emberközi tájak című versének egy részletét: „Illat. Szárnyalok sűrű réten. / Fokozatban gyúló csillagok./ Eggyé csapódó héja-szárnyak./ Hold parancsával: Még! Akarom!” Ez a vers utolsó versszaka. Az „Illat” összefügghet a réttel, amikor este az égen egymásután gyúlnak ki a csillagok, de az égen repülő héja-szárnyakkal és a Hold parancsával, mit akar? Bevallom, nem tudom. A „Még! Akarom!” felkiáltással valami belső készítés, automatikus írás, egy szürrealisztikus képzetlet intuíciója torzul értelmetlenségé... De nem teljes a káosz, mert a „Szárnyalok” ígéből következhetnek a

héja-szárnyak, csak a Hold parancs marad talány.

Ahol a szabadság és az abszolút találkozik, tehetetlen az ember. Istenben az abszolút lénye és a szabadság abszolút lényege egyesült. Abélard prédikálta a cselekedet ártatlanságát, mert nem a cselekedet jó vagy rossz, hanem az intuíció, amiből való. Mivel Isten teremtette velünk együtt a bűnt, csak ha lelkiismeretünk ellen cselekszünk keletkezik bűn. Tehát, ha vállaljuk a bűn uralmát, azonosítjuk magunkat a rosszal, beleegyezzünk bűnösségünkbe, bűnösökké válunk. Abélard elmélete Jézus gyilkosait felmentette, az egyház megrökönyödésére, mert kimondta, hogy etikailag szükségszerű volt intuíciójuk, mivel az államot, a társadalmat és az egyházat védték a felforgatóval szemben.

Persze ez erős példázat Vasi megnyilatkozásainak ismertetésénél, de ő sem tehet mást, ha az ihlet isteni parancsára cselekszik. Ilyenkor megöli az értelmességeket, fölforgatja a verstan és a grammatika szabályait, hogy létjogot teremtsen a gondolat felfoghatatlanságának.

Hogyan lehet megismerni a jó verset? A költemény korszakok kultúrájának (sok évszázad) érzélem, gondolat, viselkedés (bánat, öröm, tudás, bölcsesség, butaság) tömény kivonata (eszenciája). Tartalmas, mély és takarékos; novellányi szöveg sűrűsödhet össze egy néhány soros versben. Lélekbeszéd, gondolatvonal, érzésképek, érzélem és észbeli gócek, vagyis egy emberi lény „a vers”.

Üljetek a vers elé és beszélgetsetek velem! Kérdezzétek! Mondjátok meg válaszaikat. Kétkedjétek, és vitatkozzatok. A jó vers meglevenedik bennetek, a rossz

vers értelmetlen holt szöveg marad. Vasi legtöbb verse alkalmas a beszélgetésre. A gondolatilag értelmezhető költészet válságát éljük: utánzó, átíró posztmodern alakzatok... A nyelvi talányok reklám-szerű villódzó színes képekbe kapaszkodnak, és költői maszokba bújtatott jelentés képernyőszerűen akarja visszaadni a gondolat nemesebb, de nehezebben érthető jelentéstartalmát. Ez leegyszerűsíti vagy elbonyolítja a lényegét; a képernyővilág nem tudja hűen közvetíteni a gondolkodás írott, vagy verbális absztrakcióit.

Világos, hogy ma már nem követhetjük a múlt verselési szokásait. – Vasi ráérezett egy megújítási gondolatra, amikor is a téma jelentése töredezett, és a balladaszerű ráutalás a szókép opálja mögül homálylik elő. „A csönd laza: a lélek./ A fű nyújtóza neszez./ A szellőezüstje: nyugalom./ A fák kiáltozása: alkony.”

Két jellemző versike Vasitól: BABONA: Fekete macska lép a tű fokába./ Nyávorog még egyet, s már néma cérna. A népi hiedelemvilág és az ötlet találkozási groteszk képet vizionál. A Nyávorog szó aligha található meg a szótárakban. Vasi sokszor parádézó gondolatláncái csak labirintusként függnek össze. A nap kalárisa című verse jó példa erre.

A NAP KALÁRISA: A csönd medrében leér a lábam./ Visszaköltözködnék olajfákba./ Két óriás közt a jelen szalad./ Kössük össze gyöngysorrrá: láncolat.

Értelmezzük a verset, ha tudjuk: Csönd mederben van Vasi, ott áll; leér a lába. Van egy óhaja: visszamenne lakni olajfákba, de nem tud, mert ott van két óriás és közöttük a jelen szalad. Valószínű a jelent akarja összekötni gyöngysorrrá, amely láncolat, és

ez „A nap kalárisa.” Ha nagyon erőltetjük, akkor a csönd-meder magányosságot, elhagyatottságot, árvaságot jelent. A leér a lábam, azt jelenti, hogy talaj van a lába alatt, nem hagyja el magát. Vasi lelke talán madár, mert ha vannak odúk az olajfákban, visszaköltözhetne, de minek neki több odú (lakás)? Jóindulatúan nézve a két óriás a meder két partja, az egyik part a múlt, a másik a jövő és a kettő között fut a jelen. Csoda, hogy nem sodorja el. Hív bennünket, „Kössük össze gyöngysorrrá” a jelent, úgy tűnik, hogy a jelen gyöngyökből áll: (gyöngyélet) láncolat. Ez az! Sok-mindenféle elképzelhető. Egy biztos, hogy a biztos zavarban is található „láncolat”, ha meg akarjuk találni az értelmességet, ha ezt nem akarjuk, akkor „képzavaros zagyvaságnak” nevezhetjük a verset.

Vasi az olvasó fantáziáját mozgatja meg az ihletett örület állapotában, hogy elibénk lapátolja zaklatott önmagát. Meghalt a nagymama, rákban édesanyja, aztán az édesapja. Örökségéből kismemizték, apja 56-os elítelt volt, ő elhagyatva magányos ember. Hitbéli számvetés c. versében írja: „Vagyok vigasztalan árva,/ ki a gyászt minden napra legyártja”. Költészetében fellelhető népiesség nem a „Nem iszik pohárból,/ Csak tiszta forrásból.” bartóki ideál, hanem a hétköznapi rongyos kiábrándultsága miatt, a pohárszindróma tapasztalatával is sújtott líra. A költő a költőnek nagykabátja című szabad verse jól példázta ezt: „Na, fizess egy sört. Vagy egy barackot./ Barackra szomjazom. Na, fizetsz!/?/ Fizess mán. Majd meghálálom./ Most hozza néhány versemet az Új Forrás,/ majd a honoráriumból visszahívlak./ Tudom, hogy rendes gyerek ez a Vasi Feci!/ Mondtam is a

De nem csak ez a jellemző népies lírájára, hanem természetes ráérzése a folk-lór egyszerű szépségére. Figyeljük meg a VŐLEGÉNY című versének felépítését!

„Lakodalomba megy/ a híres pándi
meggy // Egy rokon kicsi lány/ viszi a
hozományt // Elfér a kezében/ kosár
fenekében // Szegény a vőlegény/ lélek-
ben póre lény // Szereti a meggyet/
megkóstol hát egyet // Mátkája nem
bánja/ csókkal teli szája // Becses egy
hozomány/ sose fogy ki talán // S ízlel-
getik sűrűn / Ujjukon jegygyűrűk ” -

Tökéletes metrum, hangsúlyos ver-
selésű kétütemű hatos, páros rímekkel.
A költő érzi, hogy igére névszó a szép
rím (megy - meggy, bánja - szája), vagy
ragozott főnévre a határozó (meggyet -
egyet), de nem erőlteti mindenütt a
tökéletes rímet, mert tudja, hogy erőltetése
giccsé válhat. Szép rímek még a lány -
hozomány, sűrűn - gyűrűk, és egy helyütt
ragrímet is alkalmaz (kezében - kosár
fenekében). Természetes szójátékok a
megy - meggy a meggyet - egyet párosítá-
sok, valamint a vőlegény - póre lény.
A mátká meggyel és csókkal tele szája
gyönyörű jelenete a versnek.

Nem tudok teljesen azonosulni azokkal
a versírókkal, akik csak szabadsorú
verseket tudnak, akarnak írni. A kötöt-
ségek gondolkodásra ösztönöznek...?

Aki nemcsak a botlásokat, külön-
ségeket, eltévelygéseket veszi észre Vasi
egyéni lírájában, az megérezheti azt a
nyelvi misztériumot, ami túlmutat a ma
elfogadott vers-kánonon, és egy több-
rétegű, többértelmezésű versvilág absz-
trakt alkotójává válhat. A gondolatlírát a
megérzéslíra léleknyelve követi, amelynek
leképzése az értelmező feladata lesz. Azért

misztikus, sőt mesejellegű ez a költészet,
mert nem törekszik kész megoldásokra,
sőt megteremti a továbbgondolás vagy a
továbbmesélés lehetőségét, de nem a
posztmodern rozzantságokon keresztül,
hanem a megélhető képzelet inspirációja
által.

Néhány idézet verseiből:

Nyár jövend: „Ahogy ezer ajkú a
kalász/ úgy repteti tollát a kéz”,

„Mint tébolyult verebek/ kapdosok
porból szemeket/ melyek Téged tekin-
tenek” -

Lisztláng: „A szakrális térben rózsák
nyiladoznak, fiam,/ és a szerelem arcán
odahegesztett a bánat;”

Lótusz herceg éjszakája: „Száz-álmú
Holnap/ reggel palástja -/ boldog ima/
önkoronázta,/ dallal és verssel/ búzája
áldva.”

Álomelőttes: „Átfognám varkocsod/
ujjfonatok bilincse a szívem”

Anyám kegyképe előtt: „Holdat cipelő
Édesanyám/ sírrá nehezült emlék-virá-
gom”

Szívem szívérzete: „Karodban nyugvó
Apánk áldottja,/ '56 csillagrendszer
alatt/ a hadbíró ítéletek halálkoszorúja”

Félálom-mise: „Kibontott hajadnak
csengőszavára/ térdre esnek a szarvasok/
az ordas Hold is szelidül/ Járom álombéli
tájam.”

Azt gondoltam, hogy néhány idézettel
éreztetni tudom Vasi költészetének lénye-
gét, de elvitettem a gondolatot. Belátom,
hogy nem lehet kiragadott részletekkel
még részleges képet sem adni sokszínű-
ségéről. Vannak, akik elfogadhatatlannak
tartják költészetét, persze attól is függ,
hogy „Ki” mondja. Ha teljes képet szeret-
nénk kapni költészetéről, olvassuk verseit,

szerezzük be köteteit! Egy különös világot járhatunk végig verseivel.

Végül álljon itt mintának egyik különcödő verse:

FORMÁK SZERVEZŐDÉSE

A csönd laza: a lélek.

A fű nyújtózva neszez.

A szellőezüstje: nyugalom.

A fák kiáltozása: alkony.

Soha senkit se egyedül.

Sűrű fény vakon menekül.

Első lélegzet a világból,

ha az elv magányba kerekül.

Majd, viszonyt kezdenek az arcok.

Egymásért tesznek, mert a létezősmód – általunk önálló formákba bomolt:

Éljünk teljességet – árnyak:
ének!

(A www.kislant.hu weblapon, a Könyvek menü pontból, letölthetjük Vasi Ferenc Zoltán néhány kötetét.)

Vasi Ferenc Zoltán

MÉRT BÚJÓCSKÁZOL?

Temetőben az árnyam.

Egy sírhant mögé elbújt.

Anyá! – mért bújócskázol,

ha én vagyok a hunyó?

Vasi Ferenc Zoltán

SZEMÉLYTELEN TÁJKÉP

Akkora delej tépázta a partot,
hogy földre terültek a fűzfaágak,
az ember mindenhatóságot képzelt
s a csillagokig emelte föl önmagát.

A vihar csitult, összeforrt az ég a tájjal:
hűség keletje, elmúlás tele, s rá –
a különválás habókos éjszakája.
Derékig lombban áll már az idő.

Egymáshoz viszonyult pontjaink távolsága
a világegyetem törvényeivel hatott,
s most búban, a megbánás csendjével
szembesül a tegnapihoz holnap: mi lesz?

Mi lesz a lélek testbe zárt fürgetegével?
A szétbombázott hold kertkapuját
ki szögeli újra egybe, hogy vendég legyen,
s a vendég rendes asztalhoz szívesen üljön le?

Ki sűrög-forog, térül, hogy a sértett
sértődékenységén túltegye magát,
s száját a megértett rend szavai hagyják
el, s a szólás ne legyen porhintés, sószórás.

Mert az időnek szárnyacsapása mára az –,
évek találkozása, éveké: az Eszme,
mely számlálatlan pulzálja szívedet.
Látod, összefutottunk. Te arról, –

s majd merre? De bennem úgy ugrált
valami, mintha még mindig
a Szerelmünk lenne.

Barcs János

FUTNAK A VILÁGOK

Futnak a napok,
futnak a világok,
de a percek örökkévalósága
itt marad melletted.
Elfut majd a föld,
s a vadgalambok
szárnyívelése alatt
tavaszi folyópart szalad.
Futnak a világok, –
ha van hozzá erőd
emeld föl a világot...
a föld pusztasága
terhes hasú égre ásít,
de a selymes pázsit
még itt remeg
a lábad alatt,
és a fákkal együtt
szállnak a madarak. –
Már csak apró piciny
pontjuk látszik az égen: –
S egy sudár jegenye
riadt emberszívet tart
csillagos ág-kezében.

Budapest 1985

PAJTÁSOM LESZ

Egyszer majd halálom
föle magasodom.
Szellős rétek virágerdeje
fölött szálllok.
Pajtásom lesz a Hold
meg a Nap: –
S markomban peregnék
gyors tintabogarak!

Valló Lujza

SZÁRAZ

Nincs már iszap, így nem nyílnak lótzuszok,
Lassan minden elszárad mellettem.
Már neked is rossz táptalaj vagyok,
A szárazságtól minden elretten.
Nem nyílik fehér nír vána virága.
Tó volt, most csak a pusztá halott föld –
Úgy hatok rád, ahogyan a világra,
Lassan kipusztul belőled a zöld.
Nem nyíltál volna, ha tudod, mivel jár,
Nincs újjászületés vagy más remény.
Látom, hogy te is rég kifulladtál már,
Megöl a forró, száraz és kemény.
Elszáradtál az utolsó csepp vizig.
Lótzuszok helyén a ciprusod nyílik.

*

Szántó Ilona

CSIKÓDOMB

Mátészalka

A gyermekkorunk grundja voltál
vén homokvár
és a csúszda.
Aranyhomokod elhurcolták,
szétszóródott a sok vidámság –
Lettél huzatos temetőkert:
szüleim s hitvesem nyughelye.
Könnyeimmal öntözöm földed.
– A krizantémok s a gyertyák,
a múltat is elsiratják.

ZAJÁ CZ EDINA

Őszutó

Hagyod, hogy melletted feküdjek. Hajadról
múló évek havát törlöm. Még nem félek,
olyan fehér lettél, mint a nyírfakéreg.
Téged féltelek. Hallod? Most is harang szól.

Zárd be az ablakot, magunkra a csendet
húzzuk takarónak. Ősszel elvetélem
a megfogant nyarat. Sárfészünkben mégsem
bánom, hogy veled most kegyetlenül rend lett.

Szeretni fogom a halálszagú telet,
a hóarcú gyermekünk szótalanságát.
Zárd be az ablakot, ez nem csak átmenet,

végleg magaméra igazítanám szád.
Ha fáznál, gyapjúingem is tiéd lehet,
melegítene, míg engem hideg jár át.

Ajtód előtt állok

Ajtód előtt állok, talán ma beengedsz
szeretni, és állig gombolt nagykabátom
leveted. Ágyadon felzokog a vászon,
szívárványbordám torkodon keresztülmetsz

egy mondatot, és felsóhajtok helyetted.
Olyan régóta látsz meztelenül, nem jut
eszembe, ráncaimmal kössek alkut.
Simítsd hátra a hajamat, úgy etess meg.

Az érted koplalástól cserepes a szám.
Jóllakatni magjaiddal, akadna zug.
Ablakod előtt márványszagú a párkány,

melynek késélnyi szélére rásimulok.
Koporsószegeged leszek, te meg a fejfám.
A gerléknek nincs húségnyilatkozatuk.

Kő-Szabó Imre

Nyúlászor kalap

Jó alaposan, sárgába és vörösbe színeződtek a fák levelei a Kadocsa utcában. Nem is lehetett ez másként, hiszen október közepén járt az idő, Amália néni pedig feketében volt, méghozzá talpig. A nyolcvannégy évével talán nem is lehetne másként mutatkoznia, de most minden oka megvolt erre. Sárát, a szomszédját, ebben a kora reggeli órában, a lépcsőforduló alján köszöntötte.

- Üdvözlöm magát, látom már korán felkelt! - mondta Amália néni és erősen kapaszkodott a lépcső korlátjába. Egy kicsit szédült, de ezt a tényt már megszokta. Mondta is mindig: - Én olyan szédülős típus vagyok! Nem az időjárástól és nem is a vérnyomásomtól! - hangsúlyozta. - Engem mindig a férfiak szédítettek el.

- Hová siet ilyen korán kedves Amália? - kérdezte Sára, az alsó szomszédja, és ő is fogta erősen az ajtó kilincset.

- Ja, maga nem is tudja? - kérdezte könnyedén. - Képzelve, az éjjel a kórházban meghalt a Lajosom! Nem rég telefonáltak! - folytatta, és a fekete kendőt megigazította a nyakában. - Isten nyugosztalja! Legalább nyugtom lesz tőle! - legyintett olyan közömbösen. - Hiszen, úgyis mindegy annak az embernek!

- Na, de Amália, hogy mondhat ilyet? - döbbsent meg a szomszédasszony.

Itt hirtelen megszakadt a beszélgetés, mert kinyílt az utcai bejárati ajtó és belépett rajta Rozi néni, aki Amália néni felső szomszédja volt. Csak néztek egymásra, némi szünettel és látszatra egy kis

megdöbbenéssel, mert azt nemcsak a házban, de az egész utcában tudták, amit Rozi néni információként begyűjt, az olyan, mintha ki lenne nyomtatva.

A pillanatnyi megtorpanásban Amália néni vette át a szót: - Jó, hogy jössz, legalább te is tudsz most már róla. Lajosom letette a kanalat! Vége! Meghalt! - hangja harsogó volt és emelkedett.

Rozi néni arcára is kiült a tanácstalanság e szavak hallatán.

- Nem kell ezen csodálkozni. Neki is lejártak a napjai. Nem sajnálom, ő volt a leggonoszabb férfi, akit valaha is ismertem. Zsarnok volt, ki kellett szolgálnom, állandóan szekírozott. - mondta Amália néni, és elégedett tekintettel nézte a két szomszédot. Azok, meg csak álltak és nem szóltak egy szót sem. Sára szomszéd ocsúdott fel elsőnek és megkérdezte:

- Most, mi lesz?

Amália néni magabiztosan és határozottan válaszolt.

- Megyek, intézem a temetést. Őt is a Felsővárosi temetőbe hantoltatom el. Ott van az első három férjem István, Péter és Zoltán is. Legalább, ha viszek nekik egy szál virágot, nem kell annyi felé kódorognom. Ebben a korban már nem is menne! - mondta és lassan, de szédülése ellenére, látszatra biztos léptekkel elindult a kijáratú ajtó felé.

- Mikor lesz a temetés? - kérdezte halkán és kissé óvatosan Rozi néni, és letette az eddig tartogatott zöldséggel teli fonott kosarát, mert már a piacról jött hazafelé.

- Azt még nem tudom - mondta Amália néni. - Cigány zenét szeretnék, olyan búsulós nótákkal. Én már csak erre a

zenére tudok sírni. Ez kell, mert hogy nézne ki, hogy az özvegy még egy könny-cseppet sem ejt a halott férje sírjánál?

A két szomszédasszony lopva egymásra nézett. Talán helyeselni kellene, vagy közbevetni valamit, de már ismerték annyira Amália nénit, hiszen ebben a házban lakott már vagy hatvan éve. Ez idő alatt kényszerűségből is tanúi voltak élete minden mozzanatának. Volt itt kézfogó, volt egy lakodalom, meg sima temetés, de volt éneklésben végződő halotti tor is. Színes fantáziával fonta élete elég erős, de sok helyütt elrojtosodott fonálát. Most hiába mondja, hogy a Lajos volt a leggonoszabb. Ha visszaemlékeznek ezekre a férjekre, ők voltak a jámborság megtestesítői. Nem sok szavuk volt, csak annyi volt a bajuk, hogy az élettől csupán pár évet kaptak és mehettek a Felsővárosi temető, Amália néni által kijelölt nyughelyű parcellába örök nyugalomra.

Amália néni úgy érezte elmondott mindent, legalább is annyit, hogy a kellő hírszolgálat alapjait megteremtse. Összefogta a fekete kendőt a nyakán és a kijárat ajtó kilincsére tette a kezét. Az ajtóból még visszaszólt:

- Veszek egy fekete nyúlszőr kalapot. Azt akarom, hogy megnézzenek!

Két hét múlva a megjelenő helyi lap közölt egy temetési képet. Ezen Amália néni volt látható fekete nyúlszőr kalapban, cigányzenészek álltak körül, és a leeresztett koporsóra éppen akkor dobott egy szál virágot.

Kovács Sándor

Féltés

(Álmomban nem
váltál sehol.)

Ziháló házfalak
között kezemben
hajszálad
újra eltörött.
Vér csöppent.
Tudtam, már bánának.
Megalvadt pincékben,
nyikorgó ágy alatt,
ragadós árnyakban
hallottam nyöszörgő
hangodat, s pengékre
égett rá megriadt,
kék szemed.

(Az ébredés vágta el
lűktető torkodat.)

Hívj fel ma!
Én addig rettegek...

Botos Ferenc

Hommage'a Van Gogh

hajnal köszöntő
fekete szemű erdő
fordul zizegve

zizegve fordul
az örök visszatérő
aranyló virág

Lelkes Miklós

Az, ami szent...

...hogy mi is szent (és ki is)? Hát, Barátom, attól függ: mit is értünk „szent” alatt. Lehet, – írom tréfás-komoly szavakkal – a Gondolat szent csupán: önmagad, ha jót akar, és megfontoltan tisztel rá érdemest, e különös világ, ez az Emberrel kezét fogó Isten kétkedően hallgat litániát, a Gondolat eszköz is szívnek, észnek, s iránytű is, megmutat jobb utat, kevésnek bár, de úgy hisz jobb jövőben, – nem kell neki szemvesztő ámulat.

Törvény? Komolyan vélheti, mondd, bárki, hogy a törvényt mindig tisztelni kell? Félni igen, ha tőr gonosz kezekben, s fenyeget cinkos isteneivel. Egyiptomokban „szent” marad a macska, ha nincs a szolgák fáraós hite? Ránk kényszerít megannyi káros álmat ma is Poklok tűzarcú Érdeke.

A Társadalom? Hát az érdekes erdő e glóbuszon (amely golyócska csak), s bonyolult mozgás hozza a halálom görnyedő hátú hónapok alatt, – az Anyagé ez a bonyolult mozgás, mely a végesből végtelenbe fut, s jót akaró szeretne tovább jutni, de mindenütt bezáródott kapuk.

Menekülhetnék? Az erdő-valóság még nem kedvelt meg Szépséget, Mesét, s az Anyag – eddig – mindig megtagadta a Gondolatot, – saját Istenét. Ó, még sokáig meg fogja tagadni! Lehet, hogy Ő éppen ezzel nevel,

mégsem tetszik ez a kegyetlen jóság túl öntelt vegyjel-énekeivel.

Korán van, persze, ahhoz: Embert lássunk varázsidő szívvvel, ésszel. Korán. S bár rejteném: meg-megsebzik az ágak a szívem alkony túli alkonyán. Madár kiált, átégeti a csendet a hang, s szikrája hull a semmibe. Az életem egy könnycseppnyi varázslat: kis bűn, kis jótett, pár mosoly-mese. A Gondolat szent? Anyag szülte Isten ez a felnőni kivetett kölyök, kinek útját csalódott zászlók jelzik, s látásra lassan nyíló térközök.

Igen, Ő szent, – de emberszívben gyermek, s tán messze még míg gyümölcsöt terem szív, ész, békítő vérpiros varázslat Gondolata: Anyag-történelem.

2015

Németh Dezső

Ötvenhat után

Egy üreg volt a csönd
vas csördült: csördült a lánc
fényben kicsorbult szem
riant: závárcsattogás

Puskacsó alagút-éj
szeme kis lyukba szorult
de nagy lyukat is látott
ahol a szíve vonult

Aztán várakozása
eldőlve semmivé vált
de a torkolatútzben
még láhatta a halált

Sándor Ella

Hiányoznak azok a napok...

...amikor hajnali négykor besuttog édesapám a szobaajtón:

- Ella! Ella!

Néhány másodpercig még tart az álmoság, aztán öltözés, kapuzárás és már szalad is velünk a szekér a friss, oxigéndús Nyíren kifelé. Az Egresnél leszállok. Szoroson fogom a koromsötétben a kötőrúd végét, hogy le ne maradjak. Bandi nem tud lassan járni, csak száguldozni!

Mire pirkad, már Rakottyáson dobom fel a szénát a szekérre, édesapám túri a rendeket:

- Csak lassan, ne siess! Ne erőltess meg magad!

De én tele vagyok erővel és izommal. Augusztus van, nincs már izomláz, nincs gyengeség. Be vagyok edződve.

„Megérek egy gyenge fiút!” – gondolom magamban. Mintha belém látna, így szól:

- Kiteszel egy embert! Nem is tudja ilyen jól feldobni egyik sem a szénát!

Megkötjük és indulunk.

- Aztán fékezzél béfelé!

„Minden csavar, minden zár

Balra nyit és jobbra zár”

- vagy jobbra nyit és balra zár ?????

Nem fogsz ki velem, mondókám! Málnász erdeje zár, Sásverés nyit. Csak így tudom megjegyezni. És futok a szekér után és nyit és zár és nyit és zár, pontosan hétszer, míg beérünk a tetőről. Ezt a fejezetet utálom. Ettől mindig félek. Olyan csúnyán himbálózik a szekér a köves, meredek lejtőn.

Mi lesz, ha egyszer felborul?

Mire a Nap feljön, már el is virítottuk. Reggelizünk és indulunk a sarjába.

Olyan friss szénailatos, olyan arany barnán – bársonyosan simogató a nyár! Olyan tiszta vagyok és olyan rendben vagyok! Amikor édesapám szótlánul tesz-vesz mellettem az ő megnyugtató, biztonságos tempójában, olyan jól tudok álmodozni, tervezgetni... Férj, gyerekek, boldogság, szeretet. Egyszer. Majd. Hátha! Ha ő mellettem van, elhiszem, hogy jár nekem.

Még nem is tudok róla, hogy nincs seb a lelkemen.

Cseh Györgyi

Mintha ma volna

írd meg a verset, aztán tedd le a szárnyad ez női dolog – mondtad –

könnyű varázslat

tegnap már úgyis teremtettél újra ötödik évszakot vállamra hajolva

karod ágán a gyöngyök, villámok mint sűrűn hulló levél foszlányok

ormok fölé zuhannak párásan meggyűlva szemed kéken olvadó vulkánját kioltva

megírom a verset – a tegnapot –

mint ha ma volna

a szárnyad-szárnyam, ahogy rám borulna

Németh Erzsébet

Aggódás

Életünk fogy,
kétségünk nő,
szárnyát behúzva
gubbaszt a csoda,
gubbaszt az idő.
Zúzott falú
csönd mögé
rejtőzöm,
mint óriási pók,
rémület-színű
szemmel ébred
a hajnal,
iszony-szag
sűrül a tájban...
s már nem tudom:
az emberek jók?

Amit hallhatsz

Opálfomályban
ritkuló hajú,
árnyék-nyakkendő fák,
kontyos bokor-asszonyok
hallgatják kíváncsian
a fölzengő
reménydallamot:
cinegeszoprán,
gerletenor,
rigóbariton...
Közben a
madarak énekét
fakopács, tücskök
hegedűje váltja,
és amit hallhatsz:
a koraesti ősz
legszebb operája.

Mert nem látunk Téged ...

Eljöttem hajlékodbá Uram,
szólított a harang,
és zaklatott lelkem
annyira kívánta
mennyei, de emberek
számára is érthető szavad!
Van itt minden templomi:
oltár, szentkép, szobor, ima,
színes, festett üvegablakok,
példabeszéd, gyónás,
feloldozás - - -
Mégis mennyien
maradunk vakok !

Az álnokságról

Még titok
kinek az arcán
nyílik Júdás-csók
mint rózsa,
milyen színe lesz,
s milyen illata
a ki nem mondott
szónak.
Milyen mélyre
szúr tövise,
ha csupán
gondolat marad,
fölvérzi-e lelked
vagy nyugalommal
tölt el,
ha értelmet
tagad...

Magyari Barna

versei

Leszokás

csupán a csend szól ma értem
seftel az ész bármit ad-vesz
napi szinten sajog lényem
tenyere közt majszol a stressz

öröm helyett züllést látok
percről percre válság rebben
pénz fertőzi a világot
káoszok közt döglök lelkem

véget ért a remény évad
hit nélkül forog a péntek
virág helyett árad vérszag
orvul levadász az élet

embersorsom csupa ótvar
ami közel az a távol
borogatom sebem szóval
s leszokok a valóságról

Jegyet váltunk az ördögre

szól a világ áriája
milliók a pénzt éneklük
kapzsi emberek közt járva
hosszú az út a lélekig

a káoszok folyton nagyok
van-e neme mondd a stressznek
a remegő hétköznapok
nőből férfiből mind esznek

a sors szakadéka fölött
csüngünk mi a semmi ágán

s mosolyogva bankók között
van akinek ez szívárvány

tegnap is ép jellemet vett
hogy ön szegény lehetetlen
ember kábítja az embert
s hiány lüktet az erekben

túl rövid a jövő blúza
kilátszik a vég köldöke
gonoszságunk megvan súlyra
jegyet váltunk az ördögre

Arany János

néha a lelkeimmel játszok
verslábban ő a vashuzal
belőle nem lesz már másik
a fény múlik a sors fukar

nádasokban és rímbokrokban
lesem a Kölesér-parton
s bár a vég mindenben ott van
kezemben a létet tartom

új Toldik nagy buzgalommal
arcomra ráncokat ásnak
s feszes évek udvarolnak
a lógó hasú múlásnak

ha sok témát összehordok
nyelvünkben érzem a veszélyt
csikorognak a szó-porcok
egyre kopottabb a beszéd

Arany János bennem játszok
helyre rakja pár éneke
belőle már nem lesz másik
de a szelleme végtelen

Sebestény-Jáger Orsolya

A gerlék

Nap mint nap csapatostól szállnak el
ablakom alatt a gerlék.
Szállnak szabadon, s nem tudhatom
mily égi nyomot követnek.

Itt éltek, haltak és szerettek,
szerették a fényt, s a felhőket a gerlék.
Ha nézem őket, szinte érzem is létük
tündöklő fény-záporát:
miként elsuhan alattuk időtlenül
e műremekbe öntött, teremtett világ.

Nyár esti ég

Uram most megpihennék.
Napórák vágyait feledtem.
Szélcsend lennék a nyílt vízen,
sirályok szállnának felettem.

Nád ívén lehetnék a csönd,
s mint nádi poszáták titkai
rezdülnék mélykék víz fölött,
szárnycsapásaim sem hallani.

Part lennék kikötők ölné,
macskaköveken a régi lom,
és elcsitulnának álmaim
egy parton feledett padon.

Karoddal fogj fel majd Uram,
ha magamból kilépve zuhannék,
alattunk hömpölyödjön lent
a szétáradó nyár esti ég.

Radmila Markovic

Esti szürkület

Esti szürkület a tájra hevert,
keblembé rejteném,
mert tetszik,
mert szeretem,
de
nem lehet.
Félholdba ütközik
a csalódás ügyetlenül,
három csillag mossa a
lebegő csendet,
majd
álommadárral
kezembe helyezik: az
esti szürkületet.

Reggeli szürkület

Reggeli szürkületben,
háztetőről szomját
oltja a csatorna,
házam előtt a tuják
hangosan pörlekednek,
hajba kapnak, egymást tépik,
meg amit elérnek.
Ajtóm alatt tócsa hever kényelmesen.
Tomba agyam lusta, reménytelen.
Egy autó túlkölt, és
befröcskölte sárral az eget.

*

Németh Erzsébet

A z Ő s z

felragyogtatja még párszor
idei évünk ékszereit:
smaragdot, rubint, zafírt
– mint szerelmeit a szív –,
majd tenyerébe zárja
a tavaszt és nyarat.

A **Kis Lant** Irodalmi Folyóirat
megrendelhető a szerkesztőség címén*
vagy a lant@kislant.hu e-mail címen.

A lap évente hat alkalommal
jelenik meg.

Kis **LANT**
IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
*Németh Dezső
1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Mobil: 06 30 431 7837

Kiadja a Lant Irodalmi Klub

Magánkiadás

www.kislant.hu

ISSN 1788-7542 (Nyomtatott)

ISSN 1788-7631 (Online)

Lelkes Miklós

A szívemet

A szívemet megmutatom,
s elfedem újra,
de amikor elfedem is,
kilátszik bújja.

Nincs elrejtés, tökéletes.
Rejtély is téved,
s titkok szövetségén átbújik
kis, jaj!-nyi élet.

A létem már felesleges,
és nem az, mégsem:
még marasztalja a közel
a messzeségem.

Lélek, furcsán Anyag-fogoly,
mit akarsz itt benn?
A jó Anyag, a rossz Anyag
egyaránt isten.

Gyűlölöm őket: istenek,
s mindkettő balga..
Úgy vágyom a menekülést
Anyagtalamba!

Ott elmúlást is átölel
szépséges élet,
s nyugtalanok élénk-nyugodt
csend-messzeségek.

Ott az Idő értő király,
s fényévnyi távol
csupán pontocska pillanat
szívcsillagától.

(2012)

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 250,- Ft.